

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 29ης Μαΐου 1997

Υπόθεση T-6/96

Θεμιστοκλής Κονταργύρης
κατά
Συμβουλίου της Ευρωπαϊκής Ενώσεως

«Υπάλληλοι - Απόρριψη υποψηφιότητας - Άρθρο 19, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου - Άρθρο 45 του ΚΥΚ - Αρμοδιότητα του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου να λαμβάνει αποφάσεις περί απορρίψεως υποψηφιότητας και διοικητικής ενστάσεως - Ανακοίνωση κενής θέσεως - Πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως - Άρθρα 7 και 27 του ΚΥΚ - Υποχρέωση αιτιολογήσεως - Κατάχρηση εξουσίας»

Πλήρες κείμενο στη γαλλική γλώσσα II - 357

Αντικείμενο: Προσφυγή έχουσα ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου της 3ης Μαΐου 1995, με την οποία απορρίφθηκε η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος για θέση βαθμού Α 1 στη Γενική Διεύθυνση Οικονομική και κοινωνική συνοχή - Περιφερειακή πολιτική και κοινωνική πολιτική - Απασχόληση - Διάλογος κοινωνικών εταίρων - Εκπαίδευση και νεότητα - Πολιτισμός - Οπτικοακουστικά μέσα (ΓΔ Ι) καθώς και της αποφάσεως του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου της 7ης Νοεμβρίου 1995, με την οποία απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση του προσφεύγοντος.

Αποτέλεσμα: Απόρριψη.

Επιτομή της απόφασως

Ο προσφεύγων, Θεμιστοκλής Κονταργύρης, ελληνικής ιθαγενείας, εισήλθε στην υπηρεσία της γενικής γραμματείας του Συμβουλίου την 1η Σεπτεμβρίου 1982 και τοποθετήθηκε στο τμήμα «Αλιεία». Το 1984 προήχθη στη θέση του διευθυντή της διευθύνσεως Ι «Περιφερειακή, κοινωνική πολιτική· υγεία· εκπαίδευση· πολιτισμός· οπτικοακουστικά μέσα· νεότητα» της Γενικής Διευθύνσεως Ζ (ΓΔ Ζ).

Στις 9 Φεβρουαρίου 1995 ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου δημοσίευσε ανακοινώσεις κενής θέσεως για πέντε θέσεις βαθμού Α 1, μεταξύ των οποίων και μια «θέση που ήταν πιθανό να κενωθεί» στη Γενική Διεύθυνση Οικονομική και κοινωνική συνοχή - Περιφερειακή πολιτική - Κοινωνική πολιτική - Απασχόληση - Διάλογος κοινωνικών εταίρων - Εκπαίδευση και νεότητα - Πολιτισμός - Οπτικοακουστικά μέσα (ΓΔ Ι).

Στις 16 Φεβρουαρίου 1995 ο προσφεύγων υπέβαλε υποψηφιότητα για την προαναφερθείσα θέση.

Για την ίδια θέση υπέβαλαν υποψηφιότητα και δύο άλλοι υπάλληλοι του Συμβουλίου, ο Α., πορτογαλικής ιθαγενείας, και ο Λ., βελγικής ιθαγενείας.

Προς διευκόλυνση της συγκριτικής εξετάσεως αυτών των υποψηφιοτήτων, ο γενικός γραμματέας του Συμβουλίου συνέστησε επιτροπή επιλογής εκ τριών γενικών διευθυντών του Συμβουλίου.

Στις 20 Μαρτίου 1995 ο προσφεύγων κλήθηκε, στις 31 Μαρτίου 1995, για συνέντευξη με την επιτροπή επιλογής. Η συνέντευξη αυτή έγινε την προβλεφθείσα ημερομηνία.

Κατά τη διάρκεια συνεντεύξεως που έγινε στις 28 Μαρτίου 1995, ο προσφεύγων προέβη σε ανταλλαγή απόψεων με τον γενικό γραμματέα αναφορικά με την επίμαχη θέση.

Με την από 3ης Απριλίου 1995 έκθεσή της προς τον γενικό γραμματέα με αντικείμενο την εξέταση των υποψηφιοτήτων, η επιτροπή επιλογής πρότεινε, μεταξύ άλλων, να απορριφθεί η υποψηφιότητα του προσφεύγοντος και να γίνει δεκτή, όσον αφορά τη ΓΔ I, η υποψηφιότητα του L.

Με έγγραφο της 4ης Απριλίου 1995, ο γενικός γραμματέας υπέβαλε στην Επιτροπή Μονίμων Αντιπροσώπων (δεύτερο τμήμα) (Coreper) σχέδιο αποφάσεως του Συμβουλίου σχετικά με τον διορισμό του L. στον βαθμό A 1 και πρότεινε στην Coreper να λάβει το Συμβούλιο τη σχετική απόφαση υπό το σημείο A της ημερησίας διατάξεως.

Το απόσπασμα του σχεδίου συνοπτικού πρακτικού, με ημερομηνία 10 Οκτωβρίου 1995, της 1 649ης συνεδριάσεως της Coreper, που πραγματοποιήθηκε στις 5 Απριλίου 1995 στις Βρυξέλλες, έχει ως εξής:

«Η [Coreper]:

- αποφασίζει ομοφώνως να προσθέσει στην ημερήσια διάταξη της πέντε πρόσθετα σημεία σχετικά με τον διορισμό υπαλλήλων βαθμού A 1 στη γενική γραμματεία του Συμβουλίου·

- αποφασίζει ομοφώνως να προσθέσει πέντε πρόσθετα σημεία αντιστοιχούντα στην προσωρινή ημερησία διάταξη της 1 844ης συνεδριάσεως του Συμβουλίου της 10ης και 11ης Απριλίου 1995·
- αποφασίζει να υποδείξει στο Συμβούλιο να υιοθετήσει τις σχετικές προτάσεις διορισμού που έχουν υποβληθεί από τον γενικό γραμματέα.»

Τα σχέδια απόφασης περιλαμβάνονται στο τμήμα Α της ημερησίας διατάξεως, με ημερομηνία 7 Απριλίου 1995, της 1 844ης συνεδριάσεως του Συμβουλίου, που πραγματοποιήθηκε στο Λουξεμβούργο στις 10 Απριλίου 1995. Κατόπιν αυτού, το τελευταίο έλαβε την απόφαση για τον διορισμό του L. στον βαθμό Α 1, με ισχύ από την 1η Ιουνίου 1995.

Με έγγραφο της 3ης Μαΐου 1995, ο γενικός γραμματέας πληροφόρησε τον προσφεύγοντα σχετικά με την απόφαση περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του.

Με έγγραφο της 12ης Ιουλίου 1995, ο προσφεύγων υπέβαλε διοικητική ένσταση κατά της απόφασεως περί απορρίψεως της υποψηφιότητάς του για τη θέση βαθμού Α 1 στη ΓΔ Ι καθώς και κατά «όλων των συνακολούθων αποφάσεων που είχαν ως αποτέλεσμα τον διορισμό του L. στη θέση αυτή».

Με απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 1995, ο γενικός γραμματέας έδωσε ρητή αρνητική απάντηση στην ένσταση αυτή.

Ο προσφεύγων συνταξιοδοτήθηκε, από 31 Δεκεμβρίου 1996, με απόφαση της 10ης Οκτωβρίου 1996.

Επί του παραδεκτού

Ο συνταξιοδοτηθείς υπάλληλος διατηρεί προσωπικό συμφέρον να εμμένει επί προσφυγής ακυρώσεως στρεφόμενης κατά της αποφάσεως με την οποία του προβλήθηκε άρνηση προαγωγής, διότι, σε περίπτωση ακυρώσεως της αποφάσεως, θα μπορεί να ασκήσει αγωγή για την αποκατάσταση της ζημίας που θα μπορούσε να έχει υποστεί από την εν λόγω άρνηση (σκέψη 32).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 5 Δεκεμβρίου 1990, Τ-82/89, Marcato κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. II-735, σκέψη 54· ΠΕΚ, 9 Φεβρουαρίου 1994, Τ-82/91, Latham κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-61, σκέψη 24

Υπό τις συνθήκες αυτές, αντίθετα προς ό,τι υποστηρίζει το Συμβούλιο, το παραδεκτό της προσφυγής, κατά το μέτρο που αυτή έχει ως αντικείμενο την ακύρωση τόσο της αποφάσεως του γενικού γραμματέα περί απορρίψεως της υποψηφιότητας του προσφεύγοντος όσο και την απορριπτική της διοικητικής του ενστάσεως απόφαση, δεν εξαρτάται από την ταυτόχρονη άσκηση αγωγής για την αποκατάσταση της ζημίας που ο προσφεύγων θα μπορούσε να έχει υποστεί από τη λήψη αυτών των δύο αποφάσεων (σκέψη 33).

Επί της ουσίας

Ο προσφεύγων προβάλλει, κατ' ουσίαν, τους εξής λόγους ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 19, παράγραφος 1, της αποφάσεως 93/662/ΕΚ του Συμβουλίου, της 6ης Δεκεμβρίου 1993, για τη θέσπιση του εσωτερικού του κανονισμού (ΕΕ L 304, σ. 1, στο εξής: εσωτερικός κανονισμός του Συμβουλίου), σε συνδυασμό με το σημείο β' του μόνου άρθρου της αποφάσεως 63/9/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 14ης Μαΐου 1962, περί καθορισμού της αρμοδίας για τους διορισμούς αρχής όσον αφορά τη γενική γραμματεία του Συμβουλίου (ΕΕ ειδ. έκδ. 01/001, σ. 86, στο εξής: απόφαση του Συμβουλίου της 14ης Μαΐου 1962)· παράβαση του άρθρου 4 του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (στο εξής: ΚΥΚ)· παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ· αναρμοδιότητα του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου για τη λήψη των αποφάσεων περί απορρίψεως της υποψηφιότητας και της διοικητικής ενστάσεως· αναρμοδιότητα του γενικού γραμματέα για τη λήψη της αποφάσεως για τον διορισμό του L. στη θέση του

γενικού διευθυντή της ΓΔ Ι· έλλειψη νομιμότητας της ανακοινώσεως κενής θέσεως· πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως· παράβαση των άρθρων 7 και 27 του ΚΥΚ· παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως· κατάχρηση εξουσίας (σκέψη 35).

Όσον αφορά τον πρώτο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση του άρθρου 19, παράγραφος 1, του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου σε συνδυασμό με το σημείο β' του μόνου άρθρου της αποφάσεως του Συμβουλίου της 14ης Μαΐου 1962

Οι εξουσίες της αρμόδιας για τους διορισμούς αρχής (στο εξής: ΑΔΑ) ασκούνται, όσον αφορά τους υπαλλήλους βαθμού Α 1, από το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως του γενικού γραμματέα. Στο πλαίσιο αυτό, η Cogere υποχρεούται να προβαίνει σε προηγούμενη εξέταση των υποψηφιοτήτων και σε πρόταση περί διορισμού στον βαθμό Α 1 του επιλεγέντος για την ανακοινωθείσα ως κενή θέση υποψηφίου, πρόταση που υποβάλλεται από τον γενικό γραμματέα, με εξαίρεση τις περιπτώσεις όπου το Συμβούλιο επικαλείται επείγον ή αποφασίζει ομοφώνως να διασκεφθεί χωρίς να έχει προηγουμένως εξεταστεί από την Cogere το σχέδιο αποφάσεως (σκέψεις 37 και 38).

Αποτελεί επαρκές αποδεικτό στοιχείο όσον αφορά την αποτελεσματική εκ μέρους της Cogere διενέργεια τέτοιας εξετάσεως πριν από τη συνεδρίαση του Συμβουλίου η δήλωση του Προέδρου της ότι η Cogere έχει εξετάσει το ζήτημα του διορισμού του προταθέντος για την κενή θέση υποψηφίου υπό το φως των παρασχεθεισών από τον γενικό γραμματέα διασαφηνίσεων αναφορικά με την ταυτότητα και τα προσόντα των υποψηφίων για την κενή θέση, τα αποτελέσματα των εργασιών της επιτροπής επιλογής καθώς και τα αποτελέσματα της δικής του εξετάσεως των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων (σκέψεις 53 και 54).

Όσον αφορά τον δεύτερο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την παράβαση του άρθρου 45 του ΚΥΚ

Το άρθρο 45 του ΚΥΚ, το οποίο αφορά τη διαδικασία προαγωγής των υπαλλήλων, επιβάλλει στην ΑΔΑ, αφενός, τη σχολαστική τήρηση της διαδικασίας διορισμού, όπως αυτή προβλέπεται στο σημείο β' του μοναδικού άρθρου της αποφάσεως του

Συμβουλίου της 14ης Μαΐου 1962 σε συνδυασμό με το άρθρο 151 της Συνθήκης και τα άρθρα 19 και 2, παράγραφοι 6 και 7, του εσωτερικού κανονισμού του Συμβουλίου, και, αφετέρου, την πραγματική τήρηση, από τα αρμόδια όργανα, της υποχρέωσης πραγματοποίησής συγκριτικής εξέτασής των αντιστοιχών ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων για την κενή θέση (σκέψη 69).

Προκειμένου περί του Συμβουλίου, το σημείο β' του μοναδικού άρθρου της αποφάσεως του Συμβουλίου της 14ης Μαΐου 1962 προβλέπει ότι οι εξουσίες που έχουν απονεμηθεί από τον ΚΥΚ στην ΑΔΑ ασκούνται, όσον αφορά τους υπαλλήλους βαθμού Α 1, από το Συμβούλιο κατόπιν προτάσεως του γενικού γραμματέα (σκέψη 70).

Επομένως, στον γενικό γραμματέα εναπόκειται να προβαίνει σε μια πρώτη συγκριτική εξέταση των αντιστοιχών ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων για την κενή θέση. Πράγματι, το έργο που του έχει ανατεθεί και το οποίο συνίσταται στη διατύπωση προτάσεων περί διορισμού στο Συμβούλιο συνεπάγεται κατ' ανάγκη μια προηγούμενη εκ μέρους του διαλογή των υποψηφίων βάσει συγκριτικής εξέτασής των αντιστοιχών ουσιαστικών τους προσόντων (σκέψη 71).

Στο πλαίσιο της ασκήσεως της εξουσίας του εκτιμήσεως, το Συμβούλιο δεν οφείλει να κάνει, κατά τις συνεδριάσεις του, συστηματική χρήση, σε κάθε διαδικασία διορισμού υπαλλήλων στον βαθμό Α 1, των σχετικών με εξετάσεις και λεπτομερείς συζητήσεις προνομίων του. Μια τέτοια απαίτηση θα είχε ως αποτέλεσμα να καθίσταται γράμμα κενό περιεχομένου η προβλεπόμενη στο άρθρο 151 της Συνθήκης δυνατότητα, όπως αυτή έχει διασαφηνιστεί στα άρθρα 2, παράγραφος 6, και 19, παράγραφος 1, του εσωτερικού του κανονισμού, να λαμβάνει αποφάσεις χωρίς συζήτηση όταν η Coreper έχει ήδη αποφανθεί, όσον αφορά τόσο το βásiμο της προτάσεως του γενικού γραμματέα όσο και τη σκοπιμότητα του να μη γίνει συζήτηση μεταξύ των μελών του Συμβουλίου, εγγράφοντας την εν λόγω πρόταση στο μέρος Α της ημερησίας διατάξεως μιας προσεχούς συνεδριάσεως του Συμβουλίου (σκέψη 81).

Όσον αφορά τον τρίτο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την αναρμοδιότητα του γενικού γραμματέα του Συμβουλίου να λάβει τις αποφάσεις σχετικά με την απόρριψη της υποψηφιότητας και της διοικητικής ενστάσεως του προσφεύγοντος

Σε περίπτωση αμφισβητήσεως, από τα σημεία β' και γ' του μοναδικού άρθρου της αποφάσεως του Συμβουλίου της 14ης Μαΐου 1962 προκύπτει ότι οι εξουσίες που έχουν ανατεθεί στην ΑΔΑ ασκούνται από τα Συμβούλια, κατόπιν προτάσεως του γενικού γραμματέα, για την εφαρμογή επί των υπαλλήλων του βαθμού 1 της κατηγορίας Α των διατάξεων του άρθρου 90, και από τον γενικό γραμματέα, όσον αφορά τις λοιπές περιπτώσεις (σκέψη 87).

Εξ αυτού απορρέει ότι ο προσδιορισμός του αρμοδίου για την άσκηση των εξουσιών που έχουν από τον ΚΥΚ ανατεθεί στην ΑΔΑ οργάνου εξαρτάται από τον βαθμό του αποδέκτη της προσβαλλομένης διοικητικής πράξεως υπαλλήλου. Επομένως, όσον αφορά την περίπτωση υπαλλήλου βαθμού 2 της κατηγορίας Α, στον γενικό γραμματέα εναπόκειται η λήψη της αποφάσεως περί απορρίψεως της προηγουμένης υποβληθείσας από τον ενδιαφερόμενο διοικητικής ενστάσεως. Το γεγονός ότι η ένσταση έχει σχέση με τον διορισμό υπαλλήλου στον βαθμό Α 1 και ότι ο διορισμός αυτός εμπίπτει στην αρμοδιότητα του Συμβουλίου δεν μπορεί να κλονίσει το προηγούμενο συμπέρασμα, και τούτο ενόψει της σαφέστατης και ανεπιφύλακτης διατυπώσεως των σημείων β' και γ' του μοναδικού άρθρου της αποφάσεως του Συμβουλίου της 14ης Μαΐου 1962 που δεν προβλέπει καμιά εξαίρεση όσον αφορά τις εξουσίες που έχουν ανατεθεί στον γενικό γραμματέα σχετικά με απόρριψη ενστάσεων (σκέψη 88).

Όσον αφορά τον τέταρτο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από την έλλειψη νομιμότητας της ανακοινώσεως κενής θέσεως

Σκοπός της ανακοινώσεως κενής θέσεως είναι, αφενός, η ενημέρωση των ενδιαφερομένων, κατά τρόπο όσο το δυνατόν περισσότερο ακριβή, επί της φύσεως των προϋποθέσεων που απαιτούνται για την κατάληψη της κενής θέσεως ώστε να μπορούν αυτοί να εκτιμήσουν εάν πρέπει να υποβάλουν αίτηση υποψηφιότητας και, αφετέρου, ο προσδιορισμός του πλαισίου νομιμότητας, ενόψει του οποίου το οικείο όργανο σκοπεύει να προβεί στη συγκριτική εξέταση των ουσιαστικών προσόντων των υποψηφίων (σκέψη 97).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 30 Οκτωβρίου 1974, 188/73, Grassi κατά Συμβουλίου, Συλλογή τόμος 1974, σ. 445, σκέψη 40· ΔΕΚ, 7 Φεβρουαρίου 1990, C-343/87, Culin κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-225, σκέψη 19· ΠΕΚ, 11 Δεκεμβρίου 1991, T-169/89, Frederiksen κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1991, σ. II-1403, σκέψη 69· ΠΕΚ, 18 Φεβρουαρίου 1993, T-45/91, Mc Anoug κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή 1993, σ. II-83, σκέψη 48· ΠΕΚ, 18 Απριλίου 1996, T-13/95, Κυρπίτσας κατά ΟΚΕ, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-503, σκέψη 34

Η ΑΔΑ δεν τηρεί αυτό το πλαίσιο νομιμότητας μόνο σε περίπτωση που διατυπώνει τις συγκεκριμένες προϋποθέσεις που απαιτούνται για την πλήρωση κενής θέσεως ύστερα από τη δημοσίευση της σχετικής ανακοινώσεως, ενόψει των υποψηφίων που έχουν υποβάλει αίτηση, και μόνο εφόσον λαμβάνει υπόψη, κατά την εξέταση των υποψηφιοτήτων, προϋποθέσεις διαφορετικές από αυτές που μνημονεύονται στην ανακοίνωση κενής θέσεως. Πράγματι, μια τέτοια ενέργεια στερεί την ανακοίνωση κενής θέσεως του ουσιαστού ρόλου της στη διαδικασία προσλήψεως, δηλαδή την ενημέρωση, κατά τρόπο όσο το δυνατόν περισσότερο ακριβή, των ενδιαφερομένων σχετικά με τη φύση των προϋποθέσεων που πρέπει να πληρούνται για την κατάληψη της εν λόγω θέσεως (σκέψη 98).

Παραπομπή: ΠΕΚ, 3 Μαρτίου 1993, T-58/91, Booss και Fischer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. II-147, σκέψη 67· προπαρατεθείσα απόφαση Κυρπίτσας κατά ΟΚΕ, σκέψεις 34 και 35

Προκειμένου περί θέσεως με μεγάλη πολιτική ευθύνη εντός του Συμβουλίου, η απαίτηση σχετικά με πλέον ιδιάζουσα, και δη περισσότερο τεχνικής φύσεως, τεχνικά προσόντα σε σχέση με αυτά που ορίζονταν στην προκήρυξη κενής θέσεως ήταν περιττή. Πράγματι, όπως επισημάνθηκε από το Συμβούλιο, προκειμένου για θέση γενικού διευθυντή, δεν έχει τόση σημασία το να έχει κάποιος ειδική πείρα στον τομέα της συγκεκριμένης γενικής διευθύνσεως όσο το να διαθέτει, σε υψηλό βαθμό, γενικά ουσιαστικά προσόντα διευθύνσεως, ανάλυσεως και κρίσεως, ενώ η τεχνική πείρα είναι πάντοτε δυνατό να βρεθεί εντός της ίδιας της ΓΔ (σκέψη 100).

Παραπομπή: Προπαρατεθείσα απόφαση Booss και Fischer κατά Επιτροπής, σκέψη 69

Έστω κι αν υποθεθεί ότι η ανακοίνωση κενής θέσεως είχε κατά τέτοιο τρόπο διατυπωθεί ώστε όλοι οι δυνητικοί υποψήφιοι να συγκεντρώνουν, καταρχήν, όλα τα απαιτούμενα προσόντα, το γεγονός αυτό δεν μπορεί από μόνο του να θίξει τη νομιμότητά της. Πράγματι, το γεγονός ότι όλοι οι εν δυνάμει υποψήφιοι πληρούν κατ' αρχήν όλες τις προϋποθέσεις μιας προκηρύξεως κενής θέσεως δεν σημαίνει ότι κάποιος δεν είναι περισσότερο απ' ό,τι οι άλλοι ικανός για την άσκηση των σχετικών με την εν λόγω θέση καθηκόντων. Δεδομένου ότι αυτός ούτος ο σκοπός μιας προκηρύξεως κενής θέσεως είναι ο καθορισμός των προϋποθέσεων που είναι αναγκαίες για την κατάληψη μιας κενής θέσεως, δεν είναι ασύνηθες να τις πληρούν όλοι ή οι περισσότεροι από τους υποβάλλοντες υποψηφιότητα υπαλλήλους. Στην ΑΔΑ εναπόκειται, κατά την άσκηση της ευρείας εξουσίας της εκτιμήσεως, να επιλέξει τον πλέον κατάλληλο, με βάση το συμφέρον της υπηρεσίας, υποψήφιο (σκέψη 106).

Όσον αφορά τον πέμπτο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως

Στο πλαίσιο αποφάσεως περί προαγωγής του άρθρου 45 του ΚΥΚ, η ΑΔΑ διαθέτει ευρεία εξουσία εκτιμήσεως προκειμένου να εκτιμά το συμφέρον της υπηρεσίας καθώς και τα ουσιαστικά προσόντα που πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Ο έλεγχος του Δικαστηρίου και του Πρωτοδικείου πρέπει να περιορίζεται στο ζήτημα αν, ενόψει των τρόπων και των μέσων που είναι δυνατό να οδήγησαν τη διοίκηση στην εκτίμησή της, η τελευταία ενήργησε εντός λογικών ορίων και δεν έκανε χρήση της εξουσίας της προφανώς κατά τρόπο πεπλανημένο. Το Πρωτοδικείο δεν μπορεί ιδίως να υποκαταστήσει την ΑΔΑ στην εκτίμηση των ουσιαστικών και τυπικών προσόντων των υποψηφίων, και τούτο εφόσον κανένα στοιχείο του φακέλου δεν στηρίζει τον ισχυρισμό ότι η ΑΔΑ, εκτιμώντας τα ουσιαστικά και τυπικά προσόντα των υποψηφίων, υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη (σκέψη 120).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 21 Απριλίου 1983, 282/81, Ragusa κατά Επιτροπής, Συλλογή 1993, σ. 1245, σκέψεις 9 και 13· ΠΕΚ, 8 Ιουνίου 1995, Τ-496/93, Allo κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1995, σ. ΙΙ-405, σκέψεις 39 και 46· ΠΕΚ, 6 Ιουνίου 1996, Τ-262/94, Baiwir κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. ΙΙ-739, σκέψεις 66 και 138

Ο ΚΥΚ δεν παρέχει, ακόμη και όσον αφορά τους υπαλλήλους που συγκεντρώνουν όλες τις προϋποθέσεις προαγωγής, κανένα δικαίωμα να απαιτούν προαγωγή, ενώ, όσον αφορά έναν υποψήφιο, ούτε το γεγονός ότι έχει ασκήσει προσωρινώς τα καθήκοντα της σχετικής θέσεως ούτε ο μακρός χρόνος υπηρεσίας στον κατώτερο

βαθμό αποτελούν αποφασιστικά στοιχεία εκτιμήσεως δυνάμενα να υπερισχύσουν του συμφέροντος της υπηρεσίας το οποίο αποτελεί το καθοριστικό κριτήριο επιλογής μεταξύ των υποψηφίων για προαγωγή (σκέψη 121).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 5 Φεβρουαρίου 1987, 306/85, Huybrechts κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 629, σκέψεις 10, 11 και 13· προπαρατεθείσα απόφαση Baiwir κατά Επιτροπής, σκέψη 67

Εν προκειμένω, εκτός από τον αναπόδεικτο ισχυρισμό του προσφεύγοντος ότι ο L. δεν αποδεικνύει γενική επαγγελματική πείρα σε ορισμένους τομείς της νέας ΓΔ Ι, από τις διασαφηνίσεις που το Συμβούλιο παρέσχε στο υπόμνημά του αντικρούσεως και ανταπαντήσεως, οι οποίες δεν αμφισβητήθηκαν από τον προσφεύγοντα, προκύπτει ότι ο επιλεγείς από την ΑΔΑ υποψήφιος πληρούσε τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως κενής θέσεως, ιδίως όσον αφορά την απαίτηση περί ευρείας γνώσεως της γενικής πολιτικής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, όσον αφορά ιδίως τον τομέα των διεθνών σχέσεων. Σχετικά με το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως κατά το μέτρο που, ενόψει της ειδικής πείρας του αναφορικά με την προς πλήρωση θέση και των γενικών του γνώσεων, έπρεπε η υποψηφιότητά του να προτιμηθεί έναντι αυτής του L., το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, δεδομένου ότι η ειδική πείρα αναφορικά με τα σχετικά προς την ελίμαχη θέση καθήκοντα δεν αποτελεί προϋπόθεση της ανακοινώσεως κενής θέσεως, αυτή δεν ασκεί επιρροή ως προς την ύπαρξη ή μη πρόδηλης πλάνης εκτιμήσεως στην προσβαλλομένη απόφαση. Επιπλέον, έστω κι αν υποτεθεί ότι ο προσφεύγων πληρούσε όλες τις απαιτούμενες από την ανακοίνωση κενής θέσεως προϋποθέσεις, τίποτα δεν εμπόδιζε την ΑΔΑ, σε περίπτωση ισοβαθμίσεως, να προτιμήσει, ασκώντας την ευρεία εξουσία της εκτιμήσεως, κάποιον υποψήφιο έναντι ενός άλλου για λόγους έχοντες σχέση με το συμφέρον της υπηρεσίας. Όμως, ο προσφεύγων δεν προέβαλε κανένα επιχείρημα προς απόδειξη του ότι η απόφαση διορισμού ελήφθη για λόγους ασυμβίβαστους με την επιλογή του υποψηφίου που ανταποκρινόταν κατά τον καλύτερο δυνατό τρόπο στο συμφέρον της υπηρεσίας και τις συνθήκες της προς πλήρωση θέσεως (σκέψεις 123, 124 και 126).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 17 Δεκεμβρίου 1981, 151/80, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3161, σκέψη 16· ΔΕΚ, 11 Ιουνίου 1996, T-118/95, Anacoreta Correia κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1996, σ. II-835, σκέψη 75

Όσον αφορά τον έκτο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση των άρθρων 7 και 27 του ΚΥΚ

Σύμφωνα με το άρθρο 27, τρίτο εδάφιο, του ΚΥΚ, καμιά θέση δεν προορίζεται αποκλειστικά για τους υπηκόους ορισμένου κράτους μέλους. Ο κανόνας αυτός πρέπει να τηρείται στο πλαίσιο όλων των διαδικασιών προσλήψεως που προβλέπονται από το άρθρο 29 του ΚΥΚ, ακόμα κι όσον αφορά την πρόσληψη υπαλλήλων βαθμού A 1 ή A 2 (σκέψη 134).

Παραπομπή: Προπαρατεθείσα απόφαση Booss και Fischer κατά Επιτροπής, σκέψη 85

Εξάλλου, το άρθρο 27, πρώτο εδάφιο, του ΚΥΚ προβλέπει ότι η πρόσληψη πρέπει να γίνεται με την ευρύτερη δυνατή γεωγραφική βάση μεταξύ των υπηκόων των κρατών μελών. Όμως, η διάταξη αυτή δεν επιτρέπει στην ΑΔΑ να επιφυλάσσει κάποια θέση για συγκεκριμένη ιθαγένεια χωρίς τούτο να δικαιολογείται από λόγους έχοντες σχέση με τη λειτουργία των υπηρεσιών της (σκέψη 135).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 4 Μαρτίου 1964, 15/63, Lassalle κατά Κοινοβουλίου, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 1045· ΔΕΚ, 30 Ιουνίου 1983, 85/82, Schloh κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1983, σ. 2105, σκέψη 37

Όσον αφορά τον έβδομο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογήσεως

Η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να αιτιολογεί στους αποκλεισθέντες υποψηφίους τις σχετικές με προαγωγές αποφάσεις της, καθώς και τις αποφάσεις της σχετικά με την απόρριψη υποψηφιότητας. Όμως, η ΑΔΑ οφείλει να αιτιολογεί τις αποφάσεις της σχετικά με την απόρριψη διοικητικών ενστάσεων που υποβάλλονται δυνάμει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ από τους μη προαχθέντες υποψηφίους, ενώ θεωρείται ότι η αιτιολογία της αποφάσεως αυτής πρέπει να συμπίπτει με την αιτιολογία της αποφάσεως κατά της οποίας στρέφεται η υποβληθείσα ένσταση (σκέψη 147).

Παραπομπή: Προπαρατεθείσα απόφαση Grassi κατά Συμβουλίου, σκέψη 12· ΔΕΚ, 13 Απριλίου 1978, 101/77, Ganzini κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1978, σ. 313, σκέψη 10· προπαρατεθείσα απόφαση Gulip κατά Επιτροπής, σκέψη 13· ΠΕΚ, 23 Φεβρουαρίου 1994, T-18/92 και T-68/92, Κούσιος κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ.Υπ. 1994, σ. II-171, σκέψεις 69 έως 74· προπαρατεθείσα απόφαση Κυρλίτσας κατά ΟΚΕ, σκέψεις 67 και 68

Δεδομένου ότι οι βάσει του άρθρου 45 του ΚΥΚ προαγωγές γίνονται «κατ' εκλογή», η αιτιολογία δεν είναι δυνατό να αφορά παρά μόνο την ύπαρξη των νομίμων προϋποθέσεων από τις οποίες ο ΚΥΚ εξαρτά το σύννομο της προαγωγής. Ειδικότερα, η ΑΔΑ δεν υποχρεούται να αποκαλύπτει στους αποκλεισθέντες υποψηφίους τη συγκριτική αξιολόγηση στην οποία προέβη ως προς αυτούς και ως προς τον επιλεγέντα για προαγωγή υποψήφιο ούτε να εκθέτει λεπτομερώς τον τρόπο κατά τον οποίο έκρινε ότι ο προαχθείς υποψήφιος πληρούσε τις προϋποθέσεις της ανακοινώσεως κενής Θέσεως (σκέψη 148).

Παραπομπή: Προπαρατεθείσα απόφαση Grassi κατά Συμβουλίου, σκέψεις 11 έως 15, ΔΕΚ, 17 Δεκεμβρίου 1981, 151/80, De Hoe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1981, σ. 3161, σκέψη 13· ΠΕΚ, 30 Ιανουαρίου 1992, T-25/90, Schrönherr κατά ΟΚΕ, Συλλογή 1992, σ. II-63, σκέψη 21· ΠΕΚ, 25 Φεβρουαρίου 1992, T-11/91, Schloh κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. II-203, σκέψη 73

Ενόψει των διασαφηνίσεων που παρασχέθηκαν με την απάντηση του γενικού γραμματέα στη διοικητική ένσταση και ενόψει της ευρείας εξουσίας εκτιμήσεως που διέθετε η ΑΔΑ προκειμένου για θέση με μεγάλες πολιτικές ευθύνες, καθώς και του οπωσδήποτε γενικού περιεχομένου της ανακοινώσεως κενής Θέσεως, διαπιστώνεται ότι η απόφαση της 7ης Νοεμβρίου 1995, με την οποία απορρίφθηκε η υποβληθείσα από τον προσφεύγοντα ένσταση, είναι σύμφωνη προς τις σχετικές με την αιτιολογία απαιτήσεις της νομολογίας. Όσον αφορά το επιχείρημα του προσφεύγοντος ότι η άρνηση του γενικού γραμματέα να γνωστοποιήσει τα κριτήρια που, όπως αυτός ισχυρίζεται, ορίστηκαν από την επιτροπή επιλογής ύστερα από τη δημοσίευση της ανακοινώσεως κενής θέσεως συνιστά παράβαση της υποχρεώσεως αιτιολογίας, αρκεί να υπογραμμιστεί, αφενός, ότι, όπως έχει κριθεί στις σκέψεις 73 επ., η επιτροπή επιλογής δεν στηρίχθηκε επί κριτηρίων επιλογής διαφορετικών από αυτά που προβλέπονταν στην ανακοίνωση κενής θέσεως, όπως αυτή είχε δημοσιευθεί, και, αφετέρου, ότι, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, απαίτηση αιτιολογήσεως δεν υφίσταται όσον αφορά τις προτάσεις οργάνου εσωτερικής διοικήσεως έχοντος συμβουλευτική απλώς αρμοδιότητα (σκέψεις 150 και 151).

Παραπομπή: ΔΕΚ, 8 Ιουλίου 1965, 27/64 και 30/64, Fonzi κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1965-1968, σ. 131

Όσον αφορά τον όγδοο λόγο ακυρώσεως που αντλείται από κατάχρηση εξουσίας

Η έννοια της καταχρήσεως εξουσίας έχει συγκεκριμένο περιεχόμενο και αφορά τη χρήση από μια διοικητική αρχή των εξουσιών της για σκοπό διαφορετικό από αυτόν για τον οποίο της έχουν απονεμηθεί. Μια απόφαση έχει εκδοθεί κατά κατάχρηση εξουσίας μόνον εάν προκύπτει, βάσει αντικειμενικών καταλλήλων και συγκρινόντων στοιχείων, ότι ελήφθη προς επίτευξη σκοπών διαφορετικών από αυτούς που επιβάλλονταν (σκέψη 156).

Παραπομπή: Προπαρατεθείσα απόφαση Anacoreta Correia κατά Επιτροπής, σκέψη 25

Ο προσφεύγων δεν προσκόμισε τέτοια στοιχεία (σκέψη 159).

Διατακτικό:

Το Πρωτοδικείο απορρίπτει την προσφυγή.